

Kristi återkomst och det tusenåriga riket.

Witt, Otto Holjer,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Test.
Apokalypst
(P. 8)

KRISTI ÅTERKOMST

OCH

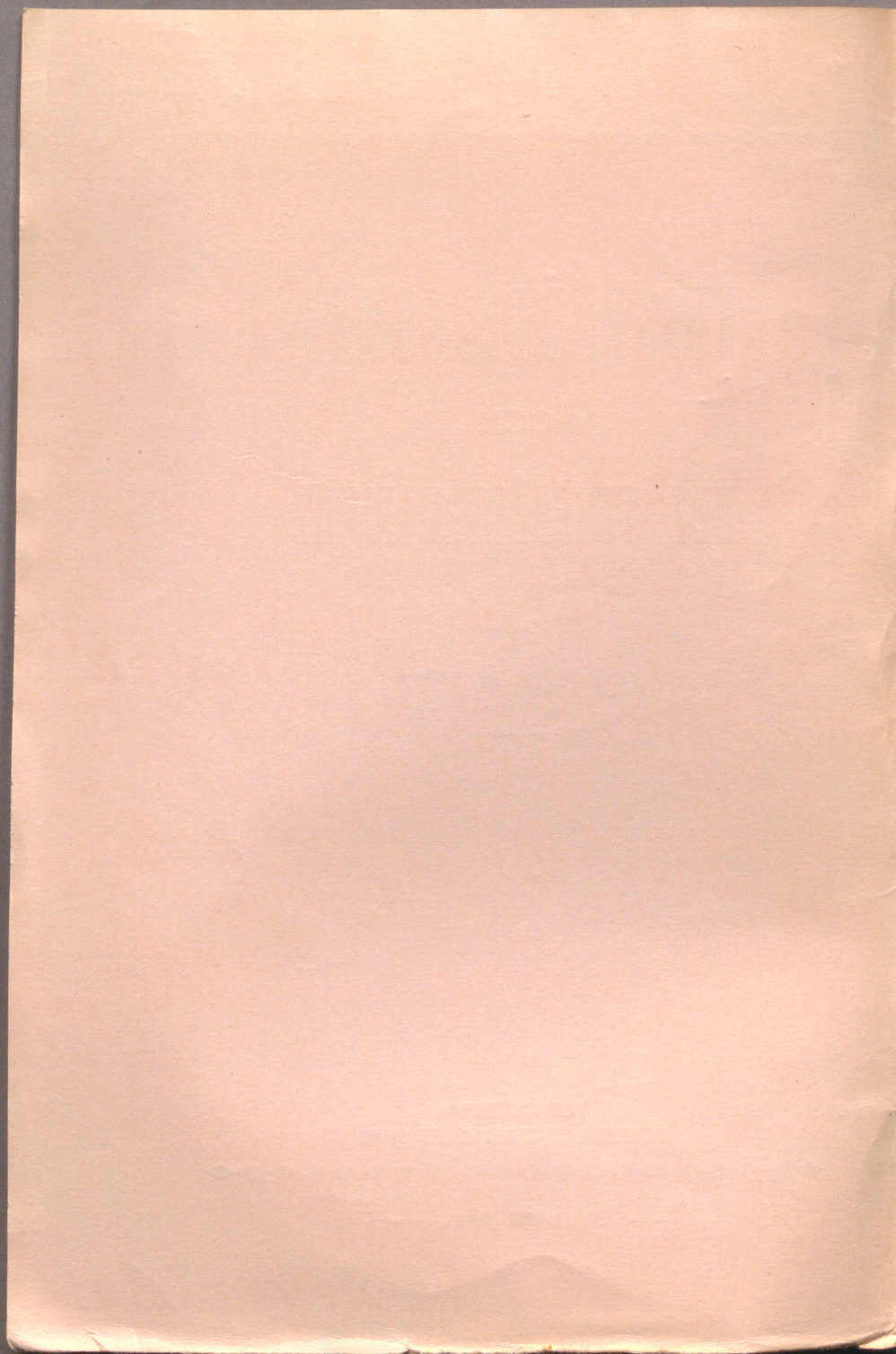
DET TUSENÅRIGA RIKET

AF

OTTO WITT.

STOCKHOLM
NORRMALMS-TRYCKERIET 1916.

- - *Pris 40 öre.* - -

KRISTI ÅTERKOMST

OCH

DET TUSENÅRIGA RIKET

AF

OTTO WITT.

STOCKHOLM
NÖRRMALMS-TRYCKERIET 1916.

KRISTI ÅTERKOMST
OCH
DET TUSENÅRIGA RIKET

STOCKHOLM
NORRMALMS-TRYCKERIET
1916

OTTO WITT

Sjutalet Herrens tal.

Det heter: Visdomen har byggt sig ett hus; hon har uthuggit sitt sjutal af pelare, Ord-spr. 9: 1. Det var den himmelska visheten, som beslöt att på sjutalet grunda sitt förhållande gent emot den värld, han skapat. Sjutalet genomgår hela bibeln såsom Guds tal, ett heligt tal. Det möter oss redan på bokens första blad, där vi få veta, att Gud frambragte allting på sex dagar och hvilade på den sjunde, hvilken han ock därigenom invigde, att vi skulle hvila på den, 1 Mos. 2: 3. Sedan möter oss öfverallt sjutalet såsom ett sådant egendomligt tal, som Gud särskildt framhåller för oss. Kain skall blifva hämnad sjufaldt, hvemhelst som dräper honom, 1 Mos. 4: 15. Du skall taga till dig i arken af alla rena fyrfotadjur sju par, hanne och hona, sammalunda af himmelens fåglar sju par, hankön och honkön, ty sju dagar härefter skall jag låta det regna på jorden, 1 Mos. 7: 2—4. Abimelek sade till Abraham: »Hvad betyda de sju lammnen, som du har ställt där afsides?» Han svarade: »Dessa sju lamm skall du mottaga af mig, att detta må vara mig till ett vittnesbörd därom, att det är jag, som har grävt denna brunn.» Däraf kallades det stället Beer—Seba, 1 Mos. 21.

27—31. Beer—Seba betyder både Eds-brunn och Sju-brunn, ty det hebreiska ordet seba (sabbat) betyder både »ed» och »sju». När därför Gud utväljer åt sig ett förbundsfolk, som han gifver löften stadfästade med ed (Ebr. 6: 17), så gifver han dem sjutalet såsom deras särskilda rättighet att bevara såsom förbundet. Redan innan de uttåg ur Egypten, ha de fått befallning att hålla påskhögtid i sju dagar till åminnelse af deras befrielse, 2 Mos. 12. Under vandringen i öknen regnade manna endast under de sex dagarna, och då de kommo in i löftets land, skulle de icke allenast hålla sjunde dagen helig utan äfven sjunde året, så att det blefve ett hviloår för jorden, då åkern icke finge besås och vingården icke skäras, 3 Mos. 25: 1—3. Ja, på sjunde året skulle hvarje ebreisk träl gifvas fri, utan lösen, 2 Mos. 21: 2. Vidare skulle det räknas sju årsveckor, d. v. s. sju gånger sju år, så att tiden för de sju årsveckorna blifver fyrationio år. Och I skolen helga det femtonde året och utropa frihet i landet för alla dess innebyggare. Det skall vara ett jubelår för eder; hvar och en af eder skall då återfå sin arfsbesittning, hvar och en af eder skall återgå till sin släktegendom, 3 Mos. 25: 8, 10.

Så skola vi finna sjutalet genomgå hela Guds bok, ända till Uppenbarelseboken, där Johannes ser Herren själf hållande sju stjärnor i sin högra hand och omgifven af sju gyllene ljusstakar, Upb. 1: 12, 16. Och när Herren vill framlägga för oss sitt eget tal i fullkomlighet, d. v. s. upprepadt tre gånger, gör han det i den mans lefnadsålder, genom hvilkens säd han vill framkalla ett nytt släkte på jorden. Denne man är Lemek, fader åt Noa. Alltså blef Lemeks hela ålder sju hundra sjuttiosju år, 1 Mos. 5: 31.

Människans tal sex.

Då Gud på detta sätt gifvit människosläktet sjunde dagen såsom sitt eget tal och bjudit oss hålla sjunde dagen helig, eftersom han själf på den dagen hvilade, så har Gud därigenom antydt, att ingen kan genom sitt arbete eller genom något sitt eget åtgörande komma in i himmelen, utan att inträdet dit skänkes af nåd åt den, som litar på och hvilat vid honom. Men här är icke världen villig att underkasta sig Gud. Den oomvända människan vill icke blifva frälst af nåd, hon vill genom sin egen rättfärdighet vinna inträde i Guds rike, om öfverhuvud en Gud finnes till för henne. Därför anser den ogudaktige alla dagar lika, han arbetar på sabbaten så väl som på de öfriga dagarne. Då Gud visat, att hans tal är sju, så säger människan, sådan hon står i opposition mot honom, att hennes tal är sex, och Gud har tydligen visat oss det hos den man, i hvilken ondskan når sin fulländning, syndens människa, antikrist. Och den som har förstånd, han räkne ut vilddjurets tal, och dess tal är sexhundra sextiosex, Upb. 13: 18. Då på detta sätt människan vägrar att gifva Gud äran, i det att hon ur sitt tal uteslutit sjuan, så kommer också Gud att låta den oomvända blifva utesluten från hans dag, den ljufliga sabbatsdagen, då allt skall hvila och glädja sig i Gud, ty sabbatsron återstår endast för Guds folk, Ebr. 4: 9. Hvilken är den sabbatsdagen?

Den sjunde dagen.

På sex dagar skapade Gud himmel och jord. Dessa dagar kunna vi icke tänka oss som sådana

dagar som vi ha, bestämda af solens upp- och nedgång, ty solen blef ju icke satt på fästet förr än på den fjärde dagen, 1 Mos. 1: 16. Skapelsedagarna voro säkerligen omätligt långa tidsperioder, under hvilka Gud framkallade det ena efter det andra. Vid den sjätte skapelsedagens afton låter han människan framträda. Så börjar den sista stora skapelsedagen, under hvilken Gud hvilar från sina verk, därmed att människan såsom Guds afbild tager jorden i besittning. Och denna tidrymd, som Gud gifvit människan att vistas på jorden, har Gud delat i sju afdelningar, hvardera utgörande en dag, tusen år lång. Ty detta ena vare eder icke fördoldt, mina älskade, att för Herren är en dag såsom tusen år och tusen år såsom en dag, 2 Pet. 3: 8. Tvänne dagar eller två tusen år gaf Gud åt människosläktet i dess helhet, men omkring år 2,000 tog han ut Abraham och gaf honom och hans efterkommande två dagar i sin stora vecka. Vid pass 4,000 år efter Adams skapelse korsfästes Guds son af judarne, som då undanskötes för att Herren under tvänne dagar, två tusen år, skulle ur hedningarna uttaga ett folk för sitt namn, d. v. s. bruden, som får bära brudgummens namn. Alltså har människosläktet som sådant haft söndagen och måndagen i Guds stora vecka, israeliterna tisdagen och onsdagen, hednafolken torsdagen och fredagen, och i fredagens afton lefva vi nu. Inbrytandet af det sista årtusendet förestår, den sjunde dagen, Herrens dag, under hvilken Jesus själf, den andre Adam, den sanna afbilden af Faderns väsende, skall personligen såsom konung taga jorden i besittning. Den alltmera uppenbart framträdande gudsförnekelsen, afslöjandet af laglöshetens krafter, som göra att samhällets grundvalar emellanåt synas vackla, och icke minst det pågående stora kriget — allt

detta ger tydligt vid handen, att fasansfulla omhvälfningar förestå och att en ny tingens ordning är för handen. När I sen allt detta så veten, att det är nära för dörren, Matt. 24: 33. Såsom det heter om de sex första dagarna i 1 Mos. 1 kap., att hvarje dag vardt af afton och morgon, men det icke heter så om den sjunde dagen, så är också den yttersta dagen egendomlig och dess morgon har ännu icke randats. Den sjunde dagens morgon inbryter, då rättfärdighetens sol, Jesus, går upp med läkedom under sina vingar, Mat. 4: 2, då han, som själf är uppståndelsen, med sig framförer dem som äro afsomnade, 1 Te. 4: 14. Det finns i skriften tecknad en hemlighetsfull person, Kristus, hvars hufvud, Jesus, är i himmelen och hvars lemmar ännu äro här nere på jorden. Ty vi äro lemmar af hans kropp, af hans kött och af hans ben. Fördenskull skall en man öfvergifva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött. Denna hemlighet är stor, men jag säger det om Kristus och om församlingen, Ef. 5: 30—32. Den första uppståndelsen är en lefvande person, ty Jesus säger: *Jag är uppståndelsen*. Uppenbarelsen af denne hemlighetsfulle Kristus, som har detta namn, därför att han blifvit smord med helig Ande och kraft och hvars heliga olja flyter ned till lemmarna i hans kropp, så att vi ha samma smörjelse (1 Joh. 2: 20—27), denna uppenbarelse är uppståndelsen, som utgör den sjunde dagens morgon.

Detta är den nya födelsen. Jesus blef född ut ur grafven genom uppståndelse, och därom vittnar Paulus: Han har uppväckt Jesus, såsom det är skrifvet i den andra psalmen: Du är min son, i dag har jag födt dig, Apg. 13: 32, 33. Därför är han den förstfödde från de döda (Kol. 1: 18), och

vi äro födda på nytt till ett lefvande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda (1 Pet. 1: 3). Detta är vår företrädesrätt, hvilken icke folkslagen få under tusenårsriket, ty då blir de väl omvända, men affalla åter i stor utsträckning, Upb. 20: 7—9.

Tusen år efter den första uppståndelsen inträder den sjunde dagens afton, då alla de, som vägrat att gifva Gud äran, skola komma ut ur sina gömslen för att inställas inför den stora hvita tronen. Fasansfullt var det för dem att under dessa tusen år bida på domen, under det att vi regerade med Kristus; ännu fasansfullare blir det nu, då domen skall utföras. Det gifves alltså en dubbel de dödas uppståndelse med ett mellanrum af ett tusen år.

Uppståndelsen dubbel.

Då Jesus gick ned ifrån förklaringsberget med sina tre närmaste lärjungar, sade han dem, att de icke för någon skulle omtala hvad de hade sett, förrän människosonen uppstått från de döda. Och de fäste sig vid det ordet, spörjande sins emellan, hvad det var att uppstå från de döda, Mk. 9: 9, 10. Vid ett ytligt betraktande förefaller det märkvärdigt att Herrens förtroligaste vänkrets, Johannes, Jakob och Petrus, skulle stå frågande inför uppståndelsen. Detta hopp går ju som en röd tråd genom gamla testamentets skrifter, och för detta hopp skull hade Israels tolf stammar oafslåtigen tjänat Gud dag och natt, Apg. 26: 7. Detta hopp bodde hos David, såsom Petrus på pingstdagen framhåller ur den sextonde psalmen, Apg. 2: 25—28. Job hade kunnat säga: Jag vet, att min förlossare lefver och att han till slut skall stå fram öfver stoftet, och sedan denna min sargade hud är borta,

skall jag fri från mitt kött få skåda Gud, Job. 19: 25, 26. David profeterade: Många af dem som sofva i mullen skola uppvakna, somliga till evigt lif och somliga till smälek och evig blygd, Dan. 12: 2. Marta kunde vid sin broders graf säga: Jag vet att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen, Joh. 11: 24. Och här ser det ut som om lärjungarna vore okunniga om denna sanning. Men om vi närmare betrakta ordalydelsen, så finna vi, att det icke är uppståndelsen i allmänhet som är något nytt för dem, utan det är just den dubbla uppståndelsen. De fäste sig vid det ordet, spörjande sins emellan, hvad det var att uppstå ifrån de döda. Uppståndelse från de döda är icke liktydig med de dödas uppståndelse. Utgång ifrån församlingen betecknar att någon eller några lämna församlingen, hvilken i sin helhet stannar kvar; men med församlingens utgång menar man att alla gå ut och ingen stannar kvar. Så ock med uppståndelsen från de döda. Lärjungarna häpnade öfver detta, att icke alla de hänsofnas grafvar skulle öppnas samtidigt. Och dock skulle de ha vetat detta, om de förstätt skrifterna och Guds kraft, Mat. 22: 29. Denna sanning är klart afslöjad i det nya testamentet, där vi på många ställen finna uppståndelsen från de döda framställd såsom en särskild uppståndelse. Så säger Jesus: De som hafva befunnits värdiga att få del af den andra världen och af uppståndelsen från de döda, de hvarken gifta sig eller bortgiftas; ty de kunna icke mera dö, ty de äro lika änglar och äro Guds barn, emedan de äro uppståndelsens barn, Luk. 20: 35, 36. När du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blindas, och salig skall du vara, emedan de icke hafva något att vedergälla dig med; ty det skall vederläggas dig i de

rättfärdigas uppståndelse, Luk. 14: 13, 14. Här är de rättfärdigas uppståndelse skild från de ogudaktigas, och de rättfärdigas uppståndelse är Jesus, såsom han själf säger: Jag är uppståndelsen, Joh. 11: 25. Och om vi tro att Jesus har dött och uppstått, så skall ock Gud likaledes genom Jesus med honom framföra dem som äro afsomnade, 1 Tess. 4: 14. Men de som icke hafva dött i Kristus skola alldeles icke då lämna sina grafvar, såsom aposteln tillägger: De som ha dött i Kristus skola uppstå först, 1 Tess. 4: 16. Hvar och en i sin ordning, säges på ett annat ställe: Kristus såsom förstling, sedan de som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse. Därefter änden, 1 Kor. 15: 23, 24. Uppenbarligen är det två tusen år emellan de båda uttrycken: »Kristus såsom förstling» — »sedan de som tillhöra Kristus vid hans tillkommelse.» Mellan detta sistnämnda uttryck och det därpå följande: »Därefter änden» ligga ett tusen år, såsom det heter: Men de andra döda blefvo icke lefvande förrän de tusen åren hade blifvit fulländade, Upb. 20: 5.

Den första uppståndelsen.

Den tidrymd, som begränsas af dessa båda uppståndelser, utgör Herrens dag, den yttersta dagen, det sista tusental af år, som mänskligheten såsom sådan har att tillbringa på jorden, och det under Jesus såsom den synlige konungen. Denna dag beskrifves för oss i den bok, som är Jesu Kristi uppenbarelse bok, beskrifningen om huru Jesus Kristus skall offentligen träda fram. Aposteln säger: Jag var i anden på Herrens dag, d. v. s. i anden vardt jag försatt hän till Herrens dag, och huru den tedde sig för hans blickar framlägger han

i det följande. Först får han dock befallning att skriva det som nu är, församlingens utveckling under de nuvarande två tusen åren, och detta gör han under form af sändebrefven till de sju församlingarna i Mindre Asien. Öfvergången från det som nu sker till det som skall ske härafter står i kap. 4: 1. Aposteln ser en dörr upplåten i himmelen, men det står ej omtaladt hvilka som gingo in genom dörren. Dock, då aposteln själf stiger dit upp, ser han den krönta skaran därinne och deras medåterlöste, de fyra lifsväsendena, som utan uppehåll lofsäga Gud, och dessa äro följaktligen de som gått in genom den öppna dörren. Vi återfinna dem i kap. 24: 4, där det heter: Och jag såg troner, och de satte sig på dem, och dem gafs doms rätt. Dessa ha alltså fått del i uppståndelsen vid den tidpunkt, som angifves i början af 4 kap., men här säges att äfven andra få del i uppståndelsen; och det som nu beskrifves tilldrager sig sju år efter det dörren upplåts i himmelen, såsom vi längre fram skola finna. Det heter nämligen här: Och jag såg de för Jesu vittnesbörds och Guds ords skull halshuggnas själar och dem som icke hade tillbedt vilddjuret och dess bild och icke hade tagit dess märke på sin panna och på sin hand, och de blefvo lefvande och regerade med Kristus i tusen år. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen, Upb. 20: 4, 6. Den första uppståndelsen har alltså två nio afdelningar med ett mellanrum af sju år.

Första uppståndelsens första afdelning.

Den första afdelningen af den första uppståndelsen utgöres af alla dem, som ha afsomnat i

Kristus, tillsamman med dem, som vid hans ankomst blifva förvandlade. Ty Herren själf skall stiga ned från himmelen med befallande rop och med öfverängels röst och med Guds basun, och de som ha dött i Kristus skola uppstå först. Därefter skola vi, som lefva och äro kvar, tillika med dem borttryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid, 1 Tess. 4: 16, 17.

Det är alltså en dubbel skara, som skall ryckas upp, dels de som redan äro afsomnade i tron på Jesus Kristus, dels de som ännu lefva i samma tro och bekännelse. Och detta har Jesus själf sagt: Jag är uppståndelsen och lifvet; den som tror på mig, han skall lefva, om han än dör; och den som lefver (då jag kommer tillbaka!) och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen, Joh. 11: 25, 26. De som afsomnat före Jesu återkomst skola uppstå, och de som lefva, när han kommer igen, blifva förvandlade. Ty vårt samfund är i himmelen, hvarifrån vi ock vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus, som skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp, efter den kraft, hvarmed han förmår att äfven underlägga sig allt, Fil. 3: 20, 21.

Denna dubbla skara är också beskrifven på ett annat ställe, där det heter: Se, jag säger eder en hemlighet: vi skola icke alla afsomna, men alla skola vi förvandlas i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta döda ikläda sig odödlighet. Men när detta förgängliga har iklädt sig oförgänglighet och detta dödliga har iklädt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som är

skrifvet: Döden är uppslukad i seger, d. v. s. den då lefvande troende skaran förvandlad och utan död uppryckt till att möta Gud. Då är dödens makt bruten, och segern är vår genom vår Herre Jesus Kristus, 1 Kor. 15: 51—57.

Skola alla troende, som då lefva, få del af förvandlingen? Det synes tydligt att så icke skall vara fallet, utan att blott de som helt öfverlämnat sig till att lefva ett heligt och gudahängifvet lif skola undgå den fasansfulla tid, som står beskrifven i Uppb. kap. 6—19, vredens tid, då antikrist har väldet och dessutom Gud utgjuter sin vredes skålar öfver jorden. För de öfriga kristna, som äro likställda med världen och som säga: Det är frid och säkerhet, för dem kommer Herrens då som en tjuf om natten och ett plötsligt fördärf faller öfver dem, likasom födslovåndan öfver den hafvande kvinnan, och de skola icke kunna undfly, 1 Tess. 5: 2, 3. De måste genomgå vreden; de blifva väl frälsta, dock såsom genom eld, 1 Kor. 3: 15. Skriften gör skillnad på sådana troende, som ännu äro köttliga och vandra efter köttet, och sådana som ha renat sig från all köttets och andens besmittelse för att fullborda helgelsen i Guds räddhåga, 2 Kor. 7: 1. De förra bli frälsta för den grunds skull, på hvilken de byggt, men deras arbete tillintetgöres, då det ej består eldens pröfning, och aposteln säger gråtande om dem, att de äro fiender till Kristi kors, Fil. 3: 18, 19. De andra däremot ha gjort sin kallelse och utkorelse fast och få därför en riklig ingång i vår Herres och Frälsares Jesu Kristi eviga rike, 2 Petr. 1: 10. Om vi vandra i anden, så fullborda vi icke köttets begärelse, Gal. 5: 16. De köttliga kristna uppvisa en ömklig bild af mänsklig helgelse, hvars höjdpunkt är förtviflans rop: Jag

arma människa, hvem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Rom. 7:24. De däremot, som frigjorts af Anden, lefva ett lif i sedlig kraft och renhet, ty i medvetandet om den egna vanmakten ha de mottagit Jesus som sin helgelse, 1 Kor. 1:30. Och han har icke allenast renat deras hjärtan genom tron, Apg. 15:9, men han låter ock sin frid bevara deras hjärtan och tankar, Fil. 4:7, och därför kunna de hålla budet genom kärlek af rent hjärta och af godt samvete och af oskrymdad tro, 1 Tim. 1:5. Endast dessa senare är det som skola hafva del af förvandlingen och upptagelsen, ty utan helgelse skall ingen se Herren, Ebr. 12:14. Och då Herren nu kommer som en tjuf för att stjäla sin väntande brud undan från vedermödorna, så blir han fördold för alla utom för sitt saliga byte. Vi ha en bild härtill i de båda profeternas historia. Sida vid sida gå de med hvarandra. Och Elia sade till Elisa: Bed mig om hvad jag skall göra för dig, innan jag varder tagen från dig, Elisa sade: Må en dubbel lott af din ande falla mig till. Han sade: Du har bedt om något svårt. Men *om du ser mig*, när jag blifver tagen från dig, så kommer det dock att ske dig; hvarom icke, så sker det ej. Under det att de så gingo och talade, syntes plötsligt en vagn af eld med hästar af eld och skilde dem båda från hvarandra, och Elia for i stormvinden upp till himmelen. Och Elisa såg honom, 2 Kon. 2:9—12. Om vi kunna *se* honom — därpå beror det. Och detta åter beror på, om han kan se sig själf uti oss, om han vunnit gestalt uti oss, Gal. 4:19, om han är blifven Kristus *uti oss*, härlighetens hopp, Kol. 1:27. De som på detta sätt låtit Herren rena sig, få del i förvandlingen, såsom aposteln säger att han lämnar allt för att *om möjligt* hinna fram till uppståndelsen

från de döda, Fil. 3:11. Men de som väl mottagit Herren till sin rättfärdighet men icke till sin helgelse, lämnas kvar och få genomgå den stora bedröfvelsen. Upptagelsen angifver Herren sålunda: Såsom Noas dagar voro, så skall Människosonens tillkommelse vara. Då skola två vara ute på marken; en upptages och en lämnas kvar. Två kvinnor mala på kvarnen; en upptages och en lämnas kvar. Vaken fördenskull, Matt. 24:37—42. Det är tydligt att Herren här menar sitt eget folk, af hvilka de som vaka ryckas bort och de andra lämnas kvar. Men ingen kan vaka utan att han har fått den Ande, som är dörrvaktaren, Joh. 10:3. Ty då en man for utrikes, gaf han åt hvar och en af tjänarne hans syssla, och dörrvaktaren bjöd han att vaka, Mk 13:33—37. Bruden somnar ej, hon hålles vakande af brudgummens Ande, och därför får hon se morgonstjärnan, som är brudgummen; jungfrurna somna däremot alla, men de vakna, då solen, konungen, visar sig. Därför, huru vi än se saken, förstå vi, att blott den som tagit steget fullt ut och oförbehållsamt lämnat sig åt Herren får del i den saliga förmånen att möta Herren i skyn. Det är dessa som omvänt sig till Gud till att vänta hans Son från himmelen, 1 Tess. 1:9, 10.

Domen öfver Guds hus.

Sedan den stora skaran gått in genom den öppnade dörren, skall bröllopet firas, men först måste afgöras, hvilka som tillhöra bruden. Icke alla, som hafva del i den första uppståndelsen, äro därför lemmar i bruden. Vid ett bröllop finnas icke allenast brudgum och brud, där är ock en stor skara gäster. Och om dem heter det: Sa-

liga de, som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid, Uppb. 19: 9. Gästerna äro bjudna, men så icke förhållandet med bruden, ty hon är själfskrifven, enär bröllopet icke kan äga rum henne förutan. Bruden se vi såsom de tjugofyra äldste (af judar och hedningar), som sitta på tronen med krönta hufvuden, under det att den öfriga skaran under bilden af fyra djur står tillbedjande inför majestätet, Uppb. 4. Denna skara är bildad af alla dem, som ha afsomnat i Kristus ända från Abels dagar till Kristi tillkommelse, men som lefvat ett haltande lif och icke renat sig från köttets och andens besmittelse. De ha fått del i uppståndelsen, men de få ingen krona, ty äfven om någon inlåter sig i täflingskamp, krönes han icke, om han icke har kämpat *lagligen*, 2 Tim. 2: 5. Därför skall domen begynna på Guds hus, 1 Petr. 4: 17. Det är en afgjord sak, att vi, som hafva evigt lif, icke komma i dom utan hafva öfvergått från döden till lifvet, Joh. 5: 24. Men ehuru vi icke skola ställas inför världsdomen tillsammans med de oomvända, måste vi dock alla uppenbaras för Kristi domstol, på det att hvar och en skall få igen sitt lifs gärningar, allt efter som han har handlat, ehvad det är godt eller ondt, 2 Kor. 5: 10. Aposteln innesluter i detta »vi» sig själf och den troende församling, till hvilken han skref. Det är därför icke fråga om dom angående lif och död, utan om lön efter förtjänst. Somliga ha lefvat sitt eget lif, och deras verk förbrännes; genom andra har Kristus lefvat och hans lifs frukt blifver deras. Tagen eder till vara, att I icke förloren det vi med vårt arbete ha vunnit, utan få full lön, 2 Joh. 8. Jag är vinträdet, I ären grenarne; den som förblifver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt, ty mig förutan kunnen I intet göra, Joh. 15: 5.

Första uppståndelsens andra afdelning.

Sedan bruden blifvit upptagen, är Kristus sådan han genom sin Ande bodde i församlingen borta från jorden. Den som nu hindrar är då undanröjd, och därför kan den laglöse då varda uppenbar, 2 Tess. 2: 7, 8. Ty då saltet är borta, går jorden till förruttnelse; när ljuset är taget undan, råkar världen i midnattsmörker. Då skall himmelriket varda likt tio jungfrur, som togo sina lampor och gingo ut att möta brudgummen, Matt. 25: 1—13. Vi se, att denna liknelse har sin plats omedelbart efter upptagelsen af dem, som voro vakande och väntande. Den börjar ock med ordet »då» (därefter), hvilket visar, att den syftar på hvad som sker efter hvad som omhandlats i det föregående. Fem af dessa jungfrur voro visa och fem fåvitska; de visas visdom låg däruti, att de togo olja jämte lamporna, och de andras fåvitskhet visade sig uti att de, ehuru de togo lampor, dock underlåto att taga olja. Det heter icke, att de togo otillräcklig olja, men det heter uttryckligen: De togo *ingen* olja med sig. Oljan är en sinnebild af Anden, men den som icke har Kristi Ande hörer honom icke till, Rom. 8: 9. De fåvitska jungfrurna voro följaktligen aldrig omvända utan blott skenkristna. Men då bruden blir borttagen, och det lika hemlighetsfullt som det står antydt i Uppb. 4: 1, så att de blott i ett ögonblick försvinna, då få de kvarblifna sina ögon upp för sanningen i deras kristendom, hvilka renat och helgat sig och de förstå nu, att Herren skall komma igen, icke mera som tjufven utan som ljungelden, och de gå därför ut att möta honom. Men de som nu lefva

ett slarfvigt lif och som då afsöndra sig och gå åstad såsom visa jungfrur, komma icke att gå ensamma; då som nu kommer en stor hop af skenkristna att sluta sig till Herrens skara; men vid afgörandets stund befinnes att de hafva ingen olja i sina lampor och Herren själf förklarar, att han känner dem icke.

De ovisa jungfrurna, som underlåto att under den nuvarande tiden lefva upp till sina rättigheter och som därför kvarlämnades och först då blefvo visa, måste alltså genomgå den stora bedröfvelsen. De förföljas, plågas och dödas för det ords skull och för det vittnesbörds skull, som de ha: Och vid det femte inseglets brytande ser aposteln deras själar under altaret och hör dem ropa med hög röst sägande: Huru länge, du helige och sannskyldige Herre, dröjer du att döma och att hämnas vårt blod på dem som bo på jorden? Och åt hvar och en af dem vardt gifven en hvit, fotsid klädnad, och dem vardt sagdt att de ännu en liten tid skulle gifva sig ro, till dess talet blifvit fullt, jämväl af deras medtjänare och bröder, hvilka skulle blifva dödade såsom de, Uppb. 6: 9—11. Sedermera ser aposteln dem, där de stå inför tronnen och inför Lammet, klädda i sina hvita kläder och bärande palmer i sina händer, men ack, ingen krona på hufvudet, och han får om dem den uppsynningen: Dessa äro de som komma ur den stora bedröfvelsen; och de hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod. Gud skall aftorka alla tårar af deras ögon, Uppb. 7: 9—17. Om de förut tvagit sig rena, hade de icke behöft vara med i den stora bedröfvelsen, hade de icke behöft fälla de många tårar, som nu Gud måste aftorka. Dock, för grundens skull, på hvilken de byggt, blifva de frälsta, om än såsom genom eld (1 Kor.

3: 15); och tillsamman med dem, åt hvilka rikligen förlänas ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike, (2 Petr. 1: 11) få de del af den första uppståndelsen, ehuru de utgöra en senare afdelning af densamma.

Om den dubbla uppståndelsen och om vredens straffdom öfver jorden efter brudens upptagande talar redan profeten i det gamla testamentet. Han säger: De döda få icke lif igen; skuggorna stå icke åter upp. Men dina döda må få lif igen; mina dödas kroppar må åter stå upp. Vaknen upp och jublen, I som liggen i grafven; ty din dagg är en ljusets dagg, och jorden skall gifva igen de afsomnade. Nu väl, mitt folk, gå in i dina kamrar och stäng igen dörrarna om dig; göm dig ett litet ögonblick, till dess att vreden gått förbi. Ty se, Herren träder ut ur sin boning för att hemsöka jordens inbyggare för deras missgärning; och jorden skall låta komma i dagen allt blod, som där blifvit utgjutet, och skall icke längre betäcka dem som där blifvit dräpta, Es. 26: 14, 19—21.

Judarnes återupptagande såsom folk.

Gud har sett till hedningarne för att bland dem taga ett folk för sitt namn, Apg. 15: 14. Detta är bruden, som ärfver brudgummens namn, och sedan hon ryckts undan, skall judafolket åter varda insatt i sina rättigheter. Såsom ofvan påpekats har Gud gifvit åt människosläktet i dess helhet tvänne dagar, hvardera ett tusen år lång, åt judafolket tvänne dagar samt likaledes åt hednafolken tvänne dagar. Då hednafolkens fullhet ingått, d. v. s. fullheten af den tid, som blifvit dem tillmätt, två tusen år, så skall återigen Israel inympas i sitt

eget oljetråd. Och om deras förkastelse är världens försoning, hvad skall då deras upptagande blifva annat än lif från de döda? Rom. 11: 24, 15. Under de tvänne dagar i Guds stora vecka, som nu förflyta för hedningarnas räkning, är det israelitiska folket undankastadt och räknadt såsom dödt, men fast är löftet: Han skall om två dagar åter göra oss helbrägda; ja, på tredje dagen skall han låta oss stå upp, så att vi få lefva inför honom, Hos. 6: 2. Då vi nu lefva i fredagens afton, skola vi snart få se detta löfte uppfyllt. Ja, redan nu se vi, huru fikonträdet kvist börjar blifva mjuk och löfven spricka ut, och därför veta vi att sommaren är nära, Matt. 24: 32. Sådana företeelser som sionismen, som går ut på att återföra judarna till deras fäders land, som redan fått istånd åkerbrukskolonier i Palestina, uppbyggt industriella anläggningar och till och med inrättat ett universitet, där undervisningen äger rum på det gamla ebreiska språket, som icke talats sedan Moses dagar — detta och många andra tecken visa oss, att tiden är nära för handen. Och för att Israel må kunna vända tillbaka och bebo sina fäders land, låter Gud återigen regnet falla. Han hade hotat, om de öfvergåfve hans bud, att göra himlen öfver dem till koppar och jorden under dem till järn, 5 Mos. 28: 23; men han lofvade genom profeten att åter i rättan tid sända både höstregn och våregn, Joel 2: 23. Och icke allenast har judafolket börjat att återvända till sina fäders land, utan Gud har också börjat visa att detta sistnämnda löfte skall gå i fullbordan, i det att under de sista åren regnet fallit allt ymnigare i Palestina.

Men hvarför skall det förflyta sju år mellan Herrens första återkomst, då han blir synlig endast för dem som bida efter honom, och den andra, då

han skall framträda uppenbar för hela världen? Detta är grundadt i judafolkets historia och deras förhållande till hednavärlden. Israels roll i det stora världsdramat, sådant det ter sig intill det tusenåriga rikets upprättande, är ännu icke utspe-
lad. De hafva ännu att såsom en själfständig nation genomlefva sju år i Kanaans land, innan de åter insättas i full gemenskap med Herren, och detta skall ske först då han kommer för att befria sitt betryckta folk och de säga: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn, Matt. 23: 39.

Att Israels folk har löfte på dessa sju år, finna vi hos profeten Daniel. Han säger: Sjuttio veckor äro bestämda öfver ditt folk och öfver din heliga stad, innan en gräns sättes för öfverträdelser och synderna få en ände... Så vet nu och förstå: Från den tid, då ordet om Jerusalems återuppbyggande utgick, till dess en smord, en furste kommer, skola sju veckor förgå; och under sextio-två veckor skall det återuppbyggas med sina gator och sina vallgrafvar, om ock i tider af trångmål. Men efter de sextiotvå veckorna skall en smord förgöras, utan att någon efterföljer honom. Och staden och helgedomen skall en anryckande furstes folk förstöra; men själf skall denne få sin ände i störtfloden. Och intill änden skall strid vara; förödelse är oryggligt beslutad. Och han skall med många sluta ett starkt förbund för en vecka, och för en half vecka skola genom honom slaktoffer och spisoffer vara afskaffade, och på styggelsens vinge skall förödaren komma. Detta skall fortgå, till dess att förstöring och oryggligt beslutad straffdom utgjuter sig öfver förödaren. Dan. 9: 24—27.

Profetens mening är denna: Sjuttio årsveckor från den bestämda tiden skulle Israels folk hafva

att upplefva, men vid de sextionio veckornas slut skulle en furstes folk, d. v. s. romarne under kejsar Titus, förstöra Jerusalem och dess tempel, emedan under tiden Kristus därinne blifvit förkastad och dödad, och Jerusalem skall ligga öde intill slutet, såsom vi nu se vara förhållandet. Men nu, då slutet inträder, skall ett starkt förbund slutas för en vecka, d. v. s. de skola åter lefva såsom förbundsfolk sju år. Och efter tre och ett halft år skall judiska gudstjänsten (»slaktoffer och spisoffer»), som åter införts, afskaffas och antikrist resa sitt banér på tempeltinnarne, och det till dess Kristus efter ännu tre och ett halft år kommer igen och tillintetgör antikrist och hans härar. Sjuttio årsveckor utlofvar Herren åt sitt folk, men då de genomlefvat de sextionio veckorna, kastar han dem undan och betraktar dem såsom döda, medan han bland hedningarna tager ett folk för sitt namn. Han likasom stannar judafolkets klocka, så att deras tid står stilla, till dess att han åter sätter henne i gång, sedan hedningarnas fullhet har ingått. Ty jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara i okunnighet om denna hemlighet, att förhärdelse har endels träffat Israel, till dess hedningarnas fullhet har ingått. Och så skall hela Israel varda frälst, Rom. 11: 25, 26. Men Israel måste återvända till sitt land, innan det ännu omvänt sig såsom folk, ty täckelset varder borttaget från deras hjärtan, då de få se honom, som de ha genomborrat, Sak. 12: 10, och då därför icke längtan till fädernas Gud och till delaktighet i nådelöftena förmår dem att återvända till Palestina, måste yttre orsaker genomdrifva deras återvändande. Därför har Herren bestämt, att de mot honom fientliga folken skola utdrifva Israel ur sina länder. Och särskildt vänder sig Herren mot Gog i landet Magog,

fursten öfver Ros, Mesek och Tubal, ty han skall gå i spetsen för många folk och draga upp mot Israel som ett moln till att öfvertäcka landet, och han skall icke allenast utdrifva dem ur sitt land utan också försöka att plundra dem där de bo i trygghet. Men Gud säger, att han skall tillintetgöra dem och nedgöra dem i sådana massor, att det skall taga Israel sju månaders tid att begrafva de döda, Hes. 38—39 kap. Hvem igenkänner icke i namnen Ros, Mesek och Tubal: Ryssland, Moskva, Tobolsk? Det väldiga riket med den stora staden i dess medelpunkt tillsamman med Sibirien, här benämndt Tobol efter floden, som genomflyter det — härskaren öfver denna koloss är det som här tilltalas och som skall i spetsen för de öfriga folken söka att utrota Israel. Och se vi icke i hvad som redan sedan lång tid äger rum i Ryssland, en tendens hos alla ryssars behärskare att med eller utan sin vetskap utföra Herrens planer angående hans egendomsfolk. Ryssland drifver obarmhärtigt ut de försvarslöse men får själf lida därför.

Antikrists framträdande.

Då Kristus sådan¹ han i sina enskilda troende och i sin församling tagit personlig gestalt, Gal. 4: 19, icke mera är på jorden, så skola trenne fäsansfulla personligheter framträda, nämligen vilddjuret eller antikrist, den falske profeten eller påfven, samt djäfvulen, som då skall störtas ned till jorden, Uppb. 12: 9. Antikrist, Jesu personlige motståndare, skall då samla nationerna från landen längst upp i norr, Hes. 38: 15, länderna som en gång tillhörde Rom och ännu så göra genom sina folk- och statskyrkor, döttrar åt den stora

skökan, och med dessa såsom bundsförvanter skall han försöka att en gång för alla utplåna det förhatade Jesus-namnet från jorden, då han tillintetgör det folk, i hvars midt Jesus blef född. Då på detta sätt Herrens egendomsfolk befinner sig i den allra yttersta nöd, omringadt af de gudlösa hoparne, som beslutat deras undergång, så skall plötsligen himmelen återigen öppnas och Herren visa sig för att förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem som tro, 2 Tess. 1: 10. Det blir då fullbordadt hvad redan Enok profeterat: Se, Herren har kommit med sina otaliga helgon för att hålla dom öfver alla och straffa alla ogudaktiga, Jud. 14: 15. När Herren synes i skyn, skola judarne se upp till honom och se, hvem de ha genomborrat, Sak. 12: 10; de skola hälsa honom som sin räddare, sin Messias, och de skola ej komma på skam. Ty han skall då gripa vilddjuret tillika med den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med hvilka han hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets märke och tillbedt dess bild; de blefvo båda kastade i eldsjön, som brinner med svafvel. Och de öfriga blefvo dräpta af den som satt på hästen, Uppb. 19: 20—21. Sedan skall han låta gripa djäfvulen och binda honom samt kasta honom för tusen år i ett underjordiskt fängelse, Uppb. 20: 2, 3. Där efter skall han döma de lefvande folkslagen.

Domen öfver folkslagen och det tusenåriga riket.

Denna dom beskriver Herren själf i Matt. 25: 31—46. Först och främst märka vi, att det här icke är fråga om dom öfver de döda, utan blott öfver de lefvande nationerna: För honom skola

församlas *alla folken*, v. 32. Vidare må vi fasthålla, att ordet »evig» icke betecknar en tid utan mått, utan en tidsålder. Sådana tidsåldrar eller epoker se vi tydligt i världshistorien, då en viss hushållning afslutas och en ny begynner, t. ex. vid Noas eller Abrahams tid eller vid den n. v. tidens begynnelse, d. v. s. pingsten. I liknelsen om ogräset bland den goda säden säger Jesus, att ogräset, den ondes barn, skall uppbrännas vid *denna världens ände*. Matt. 13: 39, 40. I öfverensstämmelse med öfversättningen i Matt. 25 borde »världens» här återgifvas med »evighetens», ty det är samma ord på grundspråket. Och alltså egentligen »evighetens ände». Vi förstå sålunda att här icke menas någon ändlös tillvaro, utan just ett visst begränsadt tidsrum, som utgöres af de tusen år, som nu stunda. Det är *konungen*, v. 34, i tusenårsriket, som faller dom. Till nationerna på sin högra sida säger han: Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillredt från världens grundläggning. Ty jag var hungrig, och I gäfven mig att äta; jag var törstig, och I gäfven mig att dricka; jag var främling, och I härbergeraden mig; naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fångelse, och I kommen till mig. Och då dessa förklara, att de icke känna konungen personligen, svarar han, att hvad de gjort mot hans bröder, det ha de gjort mot honom. Det kan alltså icke vara fråga om dom öfver enskilda personer, som under denna tidsålder kommit i samfund med Jesus genom tron på hans namn, ty det är just denna personliga bekantskap med Frälsaren, som nu gifves oss genom den Helige Ande. Men vi se, att rättsgrunden, efter hvilken domen fälles, är icke tron på Jesus, utan förhållandet till Jesu bröder efter

köttet, israeliterna. Han välkomnar till sitt rike de nationer, som upptagit och härbergerat hans folk, Israels skingrade stammar. Han sade dem en gång, att han skulle föra dem in i folkens öken och där gå till rätta med dem, ansikte mot ansikte, Hes. 20: 35. Och därför skall nu öknen och ödemarken glädja sig, och hedmarken skall fröjdas och blomstra som en lilja, Es. 35: 1. De stora folkskarorna införas i riket och få del i en härlig upplysning, i det att Herrens kunskap skall öfvertäcka hela jorden, likasom vattnet täcker hafvets botten. Den gamla romerska civilisationen skall försvinna, ty den är i själfva verket af fientlig natur mot Kristi rike, byggd som den är på skökans förfalskning af Guds ord och utbredd genom hennes språk. Finns det väl en präst, som icke kan atin? Läkarna skrifva sina recept på latin, och de lagar, som tillämpas i vårt samhälle, äro de gamla romerska lagarna. Men likasom den romerska skökan blifver dömd, emedan hennes falska lära har genomsyrat folken, så bli ock dessa folk, som troget följt denna lära, ställda vid konungens vänstra sida. Hela det s. k. kristna Europa tillsammans med andra kristna nationer, som alla i större eller mindre grad ha förtryckt Jesu bröder efter köttet, och som nu blifvit gripna på bar gärning i försöket att tillintetgöra och utrota dem — alla dessa ha nu utspelat sin roll, då de haft tillfälle att söka och finna Herren men nöjt sig med en officiell lära *om* honom, och därför gå de nu sin undergång till möte. I deras ställe inträda nu de väldiga skaror af hedningar, för hvilka evangelium under denna tidsålder blifvit förkunnadt till ett vittnesbörd, och till dem utgå israeliterna som missionärer,

Sådana domar ha förut ägt rum i världshistorien, då ett folk måst duka under för ett annat, och hela nationer ha råkat i glömska, sedan de förut intagit en mycket framstående ställning. Hvar äro forna tiders Assyrien, Babylonien, Grekland? I Alexandria står en obelisk, 60 fot hög, uthuggen ur ett enda marmorblock; den är ställd på en 25 fot hög sockel, och man säger, att om den fölle, skulle alla nutidens ingenjörer med sina instrument icke förmå att sätta den på sin plats igen. Hvar är nu det folk, som efterlämnat sådana minnesmärken som denna obelisk, eller som pyramiderna eller sfinxen? Det var folk, som icke sökte Gud, och han förkastade dem. I Rhodesia i mellersta Afrika har man uppdagat väldiga byggnader; somliga af dem äro flera kilometer i omkrets, öfvertäckta med mäktiga jordlager, i hvilka växa tusenåriga träd. En del af dessa byggnader har man framgrävt och undersökt, och sedan jordlagren blifvit aflägsnade, stå byggnaderna där lika fina och vackra som vore de nya, och med stenar inriktade efter himlakropparnas gång på ett sätt, som vittnar om ingående astronomisk kunskap. Dock, hvar är i dag det folk, som stod på en så hög grad af utveckling? De vände Gud ryggen och han förkastade dem. Och draga vi icke samma lärdom af lapparne, zigenarne och andra dylika lämningar af forntida kraft och starkhet? Men den mäktigaste omhvälfning af nationerna är den som nu förestår; ty snart skola folken samlas, de från Indien och Kina, från Australien och Söderhafsöarna, från det stora mörka Afrika och från Japan, från norr och söder, från öster och väster skola de komma för att sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob, och skola mättas af de märgstarka rätter och det klarade vin, som där bjudes dem vid Guds

bord; de folk, som likt himmelens fåglar i massor sökt skydd under trädets grenar, blifva bortjagade, och de stora hednafolken inkallas. Då inträder den rätta missionsperioden, då ett land skall komma till lif på en enda dag, då ett folk födes i ett ögonblick, Es. 66: 8. Och löfven från lifvets träd skola tjäna till folkens läkedom, och intet förbannadt skall vara mer, Uppb. 22: 2.

Det blifver i sanning alltings återställelse, hvarom Gud af ålder har talat genom sina profeters mun, Apg. 3: 21. Då skola vargar bo tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans med killingar, och kalfvar och unga lejon och gödboskap skola sämjas tillhopa, och en liten gosse skall valla dem. Kor och björnar skola gå och beta, deras ungar skola ligga tillhopa, och lejon skola äta halm såsom oxar. Ett spenabarn skall leka invid en huggorms hål, och ett nyss afvandt barn skall sträcka ut sin hand efter en basilisks öga. Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra hvad ondt och fördärflikt är, ty landet skall vara fullt af Herrens kunskap, likasom hafsdjupet är fyllt af vattnet, Es. 11: 6—9. Då skall ingen djäfvul gå omkring och söka, hvem han må uppsluka, ty han ligger bunden, och därför skall icke heller någon vara tvungen att synda. Och om ingen syndar, skall ingen dö; men om någon förbryter sig emot konungens lagar, skall han dödas, ty konungen skall styra folken med järnspira, Uppb. 12: 5. Där skola icke finnas barn, som lefva endast några dagar ej heller gamla män, som icke fylla sina dagars mått; nej, den som dör ung skall dö först vid hundra års ålder, och först vid hundra års ålder skall syndaren drabbas af förbannelsen, Es. 65: 20.

Under det folken sålunda föryngras och förnyas, ställande sig under Jesu personliga spira,

hvar äro vi, som ha del i den första uppståndelsen? Vi bo i uppståndelsestaden, hvilken aposteln ser nedkomma af himmelen från Gud, tillredd som en brud, prydd för sin man, Uppb. 21: 2. Efter denna stad var det som fäderna hade längtat, boende i tält här nere, bekännande sig vara gäster och främlingar på jorden, Ebr. 11: 10, 18. Den skall ha tolf grundvalar och på dem tolf namn, namnen på Lammets tolf apostlar, Uppb. 21: 14. Måhända skall den staden sväfva i skyhimen ofvan det jordiska Jerusalem; såsom Paulus säger: Det Jerusalem, som är ofvan, det är fritt, och detta är allas vår moder, Gal. 4: 26. Och tempel såg jag icke däruti, ty Herren Gud, den allsvåldige, är dess tempel, och Lammet. Och staden behöfver icke solen eller månen, att de skola lysa däröfver, ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet. Och folken skola vandra i dess ljus, och jordens konungar bära sin härlighet och ära in i den, Uppb. 21: 22—24. Då skola vi regera med Kristus i tusen år, och åt hvar och en skall gifvas uppdrag efter den trohet, han nu visar. En har med sitt pund inbragt tio pund, han får regera öfver tio städer; en annan har förvärfvat fem pund, och han får makt öfver fem städer, Luk. 19: 17, 19. Gud lönar troheten i vår jordiska kallelse.

Så förflyter Herrens dag, den sjunde stora dagen, som skall visa, att Herren tänkte på människan och lät sig vårda om människosonen, att han bekrönt honom med ära och härlighet och lät honom härska öfver sina händers verk, i det att han lagt allting under hans fötter, Ps. 8: 5—7. Sin motståndare till trots har han genomfört den välsignelse, som han gaf människan: Varen fruktamme och föröken eder och uppfyllen jorden och läggen henne under eder, 1 Mos. 1: 28. Människo

sonen har nu lagt alla sina fiender under sina föter, alla utom en, som äfven måste läggas under honom, och denne är döden, 1 Kor. 15: 26. Därför måste ännu en sista kamp utkämpas, den fruktansvärdaste af alla.

Den sista striden och den andra uppståndelsen.

Såsom ofvan påpekats, gifves vid folkens dom lif under en tidsålder, under det tusenåriga riket, åt dem som ställas på Herrens högra sida; men därmed är dem icke tillförsäkrad lycksalighet för all framtid utan gräns. Detta tillhör endast oss, som nu genom tron på Jesus hafva evigt lif och därmed del i den första uppståndelsen, ty öfver oss har den andra döden ingen makt, Uppb. 20: 6. Men för de öfriga finnes ännu möjlighet till affall. Därför, när de tusen åren blifvit fulländade, skall satan varda lös ur sitt fängelse. Och han skall komma ut för att förvilla de folk, som bo vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att församla dem till strid, och deras antal är som sanden i hafvet. Och de drogo upp på jordens vida rymd och omringade de heligas läger och den älskade staden, och eld föll ned af himmelen från Gud och förtärde dem. Och djäfvulen, som förvillade dem, blef kastad i samma eld- och svafvelsjö som vilddjuret och den falske profeten, och de skola plågas dag och natt i evigheters evighet, Upp. 20: 7—10.

Sålunda är det stora affallet och den förfärliga striden i korthet beskrifven, och då upphofsman- nen därtill blifvit kastad i den brinnande sjön, framställes den stora hvita tronen, inför hvilken världsdomen skall utföras. Och jag såg de döda,

stora och små, stå inför tronen, och böcker upplätos, och de döda blefvo dömda, enligt det som var skrifvet i böckerna, efter sina gärningar, Uppb. 20: 11, 12. Detta är den andra uppståndelsen, den sjunde dagens solnedgång, då natt för beständigt skall omtöckna många själar. De lämna då sina grafvar, alla de gudlösa, som dött utan Gud och utan hopp, ända från Kains dagar, och nu skall utslag fällas allt efter som de skrifvit sin lifsbok. Hvar och en bär sin egen bok inom sig. Den onda tanken, det fåfängliga ordet, den gudlösa handlingen — alltsammans vände tillbaka inom människan och bildade hennes egen karaktär; med outplånliga drag skref hon sin egen dagbok och bär den inom sig, om ej Jesu blod utplånat det som skrifvits. Och de döda blefvo dömda efter det som var skrifvet i böckerna. Men af dem som lefvat under de tusen åren voro många skrifna i lifvets bok, och dessa voro bärgade för evigt. Men sedan döden och dödsriket återgifvit sina döda, blifva de själfva kastade i den brinnande sjön och sålunda den yttersta fienden, döden, tillintetgjord. Och då detta skett, öfverlämnar Människosonen riket åt Gud och Fadern, ty då allt blifvit honom underlagdt, då skall äfven Sonen själf vara underlagd den, som har lagdt allt under honom, på det att Gud skall vara allt i alla, 1 Kor. 15: 24, 28.

Hvad som skall ske bortom den tidpunkten, veta vi icke, ty skriften tiger stilla därom. Det är ännu icke uppenbart, hvad vi skola varda, endast att vi skola varda honom lika, då vi få se honom sådan han är, 1 Joh. 3: 2. Men vi veta, att lif är utveckling, och att såsom vi burit den jordiskas bild, så skola vi bära den himmelskas bild, 1 Kor. 15: 49. Då Anden lyfter oss upp på ordets höjder,

anar hjärtat hemligheter, utsägliga ord, hvilka ingen människa får utsäga, 2 Kor. 12:4.

Men Herren uppenbarar sina hemligheter blott för dem, som fråga honom själf, genom hans Ande. Därför må hvar och en själfständigt studera skriften för att blifva en själfständig personlighet i den frihet, med hvilken Sonen gör oss verkligt fria, Joh. 8:36. Och ingen, utom de inspirerade författarne, är ofelbar, men uppståndelsestaden har deras namn skrifna på sina grundvalar. Så låtom oss gå till honom, den lefvande stenen, som väl af människor är förkastad, men hos Gud utvald och dyrbar, och låtom oss, äfven vi, såsom lefvande stenar, uppbyggas till ett andligt hus, till ett heligt prästerskap; för att offra andliga offer, som äro Gud välbehagliga, genom Jesus Kristus, 1 Petr. 2:4, 5. Ty vi hafva icke följt klokt uttänkta fabler, då vi hafva kungjort för eder vår Herre Jesu Kristi makt och tillkommelse, utan vi hafva själfva sett hans härlighet. Och så mycket fastare hafva vi det profetiska ordet, och I gören väl att I akten därpå, 2 Petr. 1:16, 19.

Kungl. biblioteket

0 0000 000128468

